

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wrocław – Miasto na prawach powiatu

Strona pozwana: Minister Infrastruktury i Rozwoju

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 25 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹⁾ dopuszczalne jest określenie przez Zamawiającego w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia, że Wykonawca zobowiązany jest wykonać własnymi siłami minimum 25 % robót objętych zamówieniem?
- 2) W razie odpowiedzi negatywnej na pytanie pierwsze, czy skutkiem zastosowania wymogu opisanego w pytaniu pierwszym w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego jest takie naruszenie przepisów prawa Unii Europejskiej, które uzasadnia konieczność dokonania korekty finansowej w trybie art. 98 rozporządzenia Rady (WE) z dnia 11 lipca 2006 r., nr 1083/2006/WE ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 06 Tom 007 P. 132 – 262

⁽²⁾ Dz.U. L 210, s. 25

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale di Mestre-Venezia (Włochy) w dniu 3 września 2014 r. – Fratelli De Pra SpA, SAIV SpA przeciwko Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Belluno, Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Vicenza

(Sprawa C-416/14)

(2014/C 431/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale di Mestre-Venezia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fratelli De Pra SpA, SAIV SpA

Strona pozwana: Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Belluno,

Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Vicenza

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, w odniesieniu do urzędzeń końcowych naziemnych usług radiowej łączności przenośnej, są zgodne z prawem wspólnotowym (dyrektywą 1999/5 ⁽¹⁾ oraz dyrektywami 2002/19 ⁽²⁾, 2002/20 ⁽³⁾, 2002/21 ⁽⁴⁾, 2002/22 ⁽⁵⁾) następujące przepisy krajowe:

— art. 2 ust. 4 D.L. [(decreto legge) dekretu z mocą ustawy] 4/2014, zastąpionego następnie ustawą 50/2014;

— art. 160 D. Lgs. [(decreto legislativo) dekretu ustawodawczego] 259/2003;

— art. 21 taryfikatora załączonego do D.P.R. [(Decreto del Presidente della Repubblica) dekretu prezydenta republiki] 641/1972;

które, zrównując urządzenia końcowe ze stacjami radioelektrycznymi, przewidują po stronie użytkownika obowiązek uzyskania ogólnego zezwolenia oraz odpowiedniej licencji na stację radioelektryczną jako przesłankę nałożenia opłaty.

Czy w związku z tym w odniesieniu w szczególności do wykorzystywania urządzeń końcowych, jest zgodny z prawem wspólnotowym wymóg państwa włoskiego obejmujący uzyskanie przez użytkownika ogólnego zezwolenia i licencji na radiostację, w sytuacji gdy dopuszczenie do obrotu, swobodny przepływ i dopuszczenie do eksploatacji urządzeń końcowych są już szczegółowo uregulowane w przepisach wspólnotowych (dyrektywie 1999/5), które nie przewidują żadnego zezwolenia lub licencji.

Jednocześnie ogólne zezwolenie i licencja są przewidziane w przepisach krajowych:

- mimo tego, że ogólne zezwolenie jest środkiem, który nie ma znaczenia dla użytkownika urządzeń końcowych, lecz wyłącznie dla przedsiębiorstw zainteresowanych dostarczaniem sieci i usług łączności elektronicznej (art. 1–3 dyrektywy o zezwoleniach 2002/20);
  - mimo tego, że koncesja została wprowadzona do celów indywidualnych praw do użytkowania częstotliwości radiowych i użytkowania numerów, które to przypadki z pewnością nie pokrywają się z użytkowaniem urządzeń końcowych;
  - mimo tego, że przepisy wspólnotowe nie przewidują żadnego obowiązku uzyskania ogólnego zezwolenia lub licencji na urządzenia końcowe;
  - mimo tego, że art. 8 dyrektywy 1999/5 stanowi, że państwa członkowskie „nie zakazują, nie ograniczają lub nie utrudniają wprowadzania na rynek oraz oddania do użytku na ich terytorium urządzeń opatrzonych znakiem CE”;
  - mimo istotnej, prawnej różnicy i braku jednorodności między stacją radioelektryczną a urządzeniami końcowymi naziemnych usług radiowej łączności przenośnej.
- 2) Czy są zgodne z prawem wspólnotowym (dyrektywą 1999/5 i dyrektywą 2002/22, w szczególności art. 20) następujące przepisy krajowe:
- art. 2 ust. 4 D.L. 4/2014, zastąpionego następnie ustawą 50/2014;
  - art. 160 D. Lgs. 259/2003;
  - art. 21 taryfikatora załączonego do D.P.R. 641/1972;
  - art. 3 DM [(decreto ministeriale) dekretu ministra] 33/1990,
- na podstawie których
- umowa, o której mowa w art. 20 dyrektywy 2002/22 – zawarta pomiędzy operatorem a użytkownikiem mająca regulować stosunki handlowe między konsumentami i użytkownikami końcowymi a przedsiębiorstwem lub przedsiębiorstwami zapewniającymi przyłączenia i odpowiednie usługi – może „sama w sobie” stanowić odpowiednik ogólnego zezwolenia lub licencji na radiostację bez jakiegokolwiek interwencji, działań czy kontroli ze strony administracji publicznej.
  - umowa musi również zawierać dane dotyczące rodzaju urządzenia końcowego i jego homologacji (nie przewidziane w art. 8 dyrektywy 1999/5).
- 3) Czy są zgodne z wyżej wspomnianym prawem wspólnotowym przepisy zawarte w art. 2 ust. 4 D.L. 4/2014, zastąpionego następnie ustawą 50/2014 w związku z art. 160 D. Lgs. 259/2003 i art. 21 taryfikatora załączonego do D.P.R. 641/1972, które wprowadzają obowiązek ogólnego zezwolenia i w rezultacie licencji na radiostację obciążający wyłącznie szczególną kategorię użytkowników, którzy zawarli umowę zwaną formalistycznie abonamentem, podczas gdy nie zostało przewidziane żadne ogólne zezwolenie lub licencja po stronie użytkowników usług komunikacji elektronicznej na podstawie umowy, wyłącznie z uwagi na inną jej nazwę (usługa przedpłacona lub doładowania).
- 4) Czy art. 8 europejskiej dyrektyw 1999/5 sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych takich jak zawarte w art. 2 ust. 4 D.L. 4/2014, zastąpionego następnie ustawą oraz w art. 160 D. Lgs. 259/2003 i art. 21 taryfikatora załączonego do D.P.R. 641/1972, które przewidują:
- działania ze strony administracji w celu wydania ogólnego zezwolenia i licencji na stację radioelektryczną,

— opłatę za koncesję rządową w związku z taką działalnością,

jako działania, mogące stanowić ograniczenia w dopuszczeniu do eksploatacji, użytkowaniu oraz dopuszczeniu do swobodnego obrotu urządzeń końcowych.

- (¹) Dyrektywa nr 1999/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności (Dz.U. L 91, s. 10).
- (²) Dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz.U. L 108, s. 7).
- (³) Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21).
- (⁴) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33).
- (⁵) Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 17 września 2014 r. – Impresa Edilux srl, w charakterze pełnomocnika ATI, Società Italiana Costruzioni e Forniture srl (SICEF) przeciwko Assessorato Beni Culturali e Identità Siciliana – Servizio Soprintendenza Provincia di Trapani, Assessorato ai Beni Culturali e dell’Identità Siciliana, UREGA – Sezione provinciale di Trapani, Assessorato delle Infrastrutture e della Mobilità della Regione Siciliana

(Sprawa C-425/14)

(2014/C 431/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Impresa Edilux srl, w charakterze pełnomocnika ATI i Società Italiana Costruzioni e Forniture srl (SICEF)

Druga strona postępowania: Assessorato Beni Culturali e Identità Siciliana – Servizio Soprintendenza Provincia di Trapani, Assessorato ai Beni Culturali e dell’Identità Siciliana, UREGA – Sezione provinciale di Trapani, Assessorato delle Infrastrutture e della Mobilità della Regione Siciliana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności art. 45 dyrektywy 2004/18/WE (¹), stoi na przeszkodzie przepisowi – takiemu jak art. 1 ust. 17 ustawy nr 190/2012 – który zezwala instytucjom zamawiającym przewidzieć, iż niewyrażenie zgody lub niewykazanie wyrażenia tej zgody za pomocą dokumentów w odniesieniu do zobowiązań zawartych w tak zwanych „protokołach legalności” przez przedsiębiorstwa biorące udział w przetargu ogłoszonym w celu przyznania zamówienia publicznego, a mówiąc ogólniej, w porozumieniach między instytucjami zamawiającymi a uczestniczącymi przedsiębiorstwami, mających na celu przeciwdziałanie infiltracji przestępczości zorganizowanej do sektora udzielania zamówień publicznych, stanowi zgodną z prawem podstawę wykluczenia tych przedsiębiorstw z danego przetargu?
- 2) Czy w rozumieniu art. 45 dyrektywy 2004/[18]/WE ewentualne zawarcie w ustawodawstwie państwa członkowskiego uprawnienia do wykluczenia opisanego w poprzednim pytaniu można uznać za odstępstwo od zasady enumeratywności podstaw wykluczenia uzasadnione nadrzędnym wymogiem przeciwdziałania zjawisku prób infiltracji przestępczości zorganizowanej do postępowań w sprawie udzielania zamówień publicznych?

(¹) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).